

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Lib. 8. Mor.
c. 26.

”
”
”
”

sanguinis conatus; omniaque desideria, & affectus terrenos; & omnes res mundi, fortunæ bona, honorem ac delicias, quæ impedire possunt exactam officij sui executionem. Nam (vt ait S. Gregor.) mens exterioribus concupiscentijs occupata, igne Diuini amoris non calet; & idcirco ad supernum desiderium inflammare auditores suos nequeunt verba, quæ frigido corde proferuntur: neque enim res, quæ in se ipsa non ardent, aliud accendit. Necesse itaque est te ardere igne amoris, & zeli; vt faciat alios ardere. Et nisi concupiscentias mortifices, non ardebis igne Charitatis; tuaque verba ita frigidaprodebunt vt audientium corda æque frigida maneant atque antea erant.

§. I.

1

NEQUE existimare debes hunc zelum, eò quòd tendat in bonum proximorum, non esse tibi ipsi vtilissimum. Quemadmodum enim Rex preciosus escis indulget nutrici filij sui, etiam si illa per se talibus digna non sit: ita Rex cœlestis duplicatâ & suauem Spiritualem portionem dare solet, cum magna illustrationum, & consolationum internarum abundantia ijs, qui occupantur, & sese impendant in filiorum eius nutritionem, & auxilium animarum. Ac propterea dixit Apostolus sine consolamur, sine exhortamur à Deo, vtrumque sit pro vestra consolatione & salute. Et quoniam Deus Dominus noster liberalis est in liberales; ideo larga manu dona sua effundit in eos, qui liberaliter animam iuuant. Hoc inquit S. Gregorius, voluisse Spiritum Sanctum, cum dicitur anima qua benedicit, impinguabitur tenera deuotione: & qui inebriatur igne charitatis, eodẽ ipse quoq; inebriabitur: c. introducet enim Deus eum in cellam vitiarum, vbi ita copiosè preciosa Charitatis vina ei propinabit, vt cum alijs etiam ea diuidere possit. Hinc etiam implet Saluator, quod promissit, cum dixit: d. Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur. Quod si exhibentes opera misericordiæ Corporalia tantam à Deo obtinent misericordiam, vt centuplum ab eo recipiant; eorumque necessitates reparant sicut illi reparant alienas: quantò maiorem consequentur exerceutes opera misericordiæ Spirituality: quæ eò sunt præstantiora, quò anima est corpore præstantior? Et ita idem S. Gregorius dixit: quod compati Spiritualitybus proximorum debilitatibus, sit medium aptum ad propriam reparationem; & curare alios esse motum Deo, vt ille nos curet. Et si qui qui sibi tantum attendit, non potest passionem aliquam superare; quia tamen postea vincit, cum alijs attendit. Et qui prius non inueniebat altitum ad contemplationem; postea eleuatur ad eam. Vult enim Deus bene erga ipsum vt misericordia propter eam, quam ipse alijs exhibet. Sed

2. Cor. 3. 6.
2

3. P. Pastor.
Admoni. 26
b Prouer. 11.
25.

c Cantic. 2. 4
3
q Matt. 5. 7.

Lib. 7. Mor.
c. 6.

quid mirum, quod Deus tot dona det offerenti ipsi Sacrificium & oblationem, quam maximi facit? Nullum enim est Sacrificium, ait idem Sanctus, ita Deo acceptum, atque est zelus animarum; & quo passu ille crescit, crescit & amor Dei ac proximi, ex quo zelus procedit. Qui autem donum adeo insignè à Deo accepit: quid mirum si alia minora à Deo accipiat? Quantum autem donum hoc sit, exprimit Richardus de Sancto Victore his verbis: Nescio si potest homo aliquid à Deo in hac vita maius accipere, ignoro an possit hac gratia interim maiorem aliquam Deus homini conferre, quàm ut eius ministerio peruersi, homines in melius mutantur, ut de filius diaboli filii Dei efficiantur. An forè cuiquam maius videbitur esse, mortuos suscitare? Ergone maius erit suscitare carnem, iterum morituram, quàm animam in æternum victuram? Ergone maius erit, carnem reuocare ad gaudia mundi, quàm animæ restituere gaudia cæli? Ergone maius erit restituere carni bona transeuntia, iterum peritura; quàm animæ reddere bona æterna in æternum mansura? O qualis dos, quanta dignitas talem gratiam à Deo accipere! non debuit Dea Spōsa à Sponso suo dotem aliam accipere; non decuit cœlestem Sponsum, Sponsæ suæ dotem aliam donare; quàm ut per adoptionis gratiam possit multos Deo filios gignere, & de filiis iræ, filiisque gehennæ, regni cœlestis hæredes adscribere.

Et quoniam omne preciosum est rarum; inueniemus multos in variis virtutibus eminentes, Spiritu pauperes, spe gaudentes, charitate feruentes, multum abstinentes, admodum patientes; ad zelum tamen animarum nimis repidos, multumque tot pentes, mille excusationes adiuuantes, & rationes ad suam ignauiam tegendam. Hæc omnia Richardus. Nec potest negari zelum hunc esse gemmam preciosissimam, & singulare Dei donum, quod ordinariè non datur imperfectis; eò quod tantopere indigeant zelo, proprii profectus causa; ut non attendant ad zelum profectus alieni. Datur tamen perfectis, talentum ad id habentibus; ut zelus eos impellat ad sua talenta negotiationi exponenda. Est etiam tanta huius doni æstimatio, ut sufficiat ad illud habentes consolandos in huius vitæ exilio; in quo Dominum non vident, quem ita diligunt, ut dicant cum Sponsa; *e vulnerata charitate ego sum.* Quorum vulnerum, ait S. Gregorius, solatium esse, lucrari interim aliquot animas tua prædicatione; ut tardè eum cum multis videat, quem sola citiùs videre volebat: & hoc est quod ipsa Sponsa dicebat: *fucite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.* nam in hac infirmitate orta ex amore ac desiderio videndi meum dilectum, non aliud habeo solatium, quàm quòd me videam stipatam animabus incipientibus, & aliis benè proficientibus; quæ verbo & exemplo meo deseruiunt.

De-

4

Homil. 12.
in Ezech.
prope fine.

cc

cc

cc

cc

Lib. 2. de Pr.
ad contem.

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

Matth. 5.

Denique in hoc zelo simul conueniunt octo beatitudines, quas Christus Dominus noster prædicauit, suisque discipulis commendauit; & in eis, omnibus etiam operariis Euangelicis. Quarum Beatitudinum tres disponunt ad perf. Et in zelum; ceteræ quinque sunt earum actus & effectus, quæ intense idem interferuntur, quod alij alios iuuent. Nam *primus spiritus* disponit mortificando cupiditatem bonorum temporalium, & inuenit superbiam & ambitionis tumorem, qui ledit puritatem zeli: *Manuetus* mortificat ira, & asperitates, quæ ipsius actus maculant: *Cordis munditia* libertatem tribuit spiritus, ad docendum, & agendum de alijs mouendis. Cum quibus dispositionibus aptè conueniunt quinque heroici actus zelantium. Quorum *primus* est *lugere* cum amaritudine cordis, ob peccata hominis mundi; tam quod sint Dei iniuriæ, quam quod plurimum noceant proximis: in quo luctu & lachrymis perseverant zelantes, donec Deus locutur aliquod eis mittat: *Fili* enim spiritus, filii sunt lachrymarum, dolentium & pœnæ. *Secundus* actus est *esurire* & *sitire* semper, & amplius iustitiam desiderant enim zelantes omnes homines huius mundi esse iustos, & amplius iustificari, adhibitis omnibus possibilibus medijs ad obtinendam aliquam saturitatem ex conversione aliquorum peccatorum. *Tertius* actus est magna commiseratione & misericordia moueri miseriam spiritualium proximorum, optantes se ipsos eis onerari, ut eas optimo, quo possint, modo reparent. *Quartus* actus est esse *pacificos*, hoc est, qui pacem faciant & reconcilient animas cum suo Creatore per pœnitentiam, & curando, ut etiam in seipsi pacem habeant per mortificationem suarum passionum; & simiter mutuam inter se pacem colant per voluntariam conformitatem. *Et hoc* proprius est finis ministeriorum feruentium Prædicatorum, Confessorum, Prælatorum, & Patrum spiritualium. Quorum laudes refert Ecclesiasticus eos appellans *g. homines diuites in virtute, pulchritudinis studium habentes*, *Pacificantes in domibus suis omnes suæ cure commisso.* Sed quoniam in his actibus multæ sunt difficultates, *quintus* zeli actus est, magnum habere constantiam & firmitatem in *Persecutionibus* contra se insurgentes: eod quod iustitiam tueantur: nec propterea, quod officium eorum postulat, intermittentes. Quod si zelantes in his octo virtutibus emineant: certum est, Deum seruaturum cum illis, quod promisit, faciens eos participes primorum, ut beati sint in hac, & in futura vita.

§ II.

Tom. 2.
Tr. 4. 6. 6.

EX HIS deducere licet, quàm singularibus fauoribus prosequatur Dominus noster viros feruentes ac zelosos; tam remunerando eorum labores, quos in suis ministeriis subeunt; quàm magnum animarum eis addendo ad felicem executionem, ac progressum: semper enim experti sunt dilectissimæ ipsius prouidentiae studium & propensionem: ut